

Του **Μιχάλη Ρίζου**

Απάντηση στην κρίση και τον ανταγωνισμό με Τουρκία

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εκτός από το «ευρωπαϊκό κοινωνικό κεκτημένο» έχει προσφάτως ανακαλύψει και τη συμμαχία «για την ελευθερία» με τους πάλαι ποτέ «φονιάδες των λαών Αμερικάνους». Και αν το πρώτο αποτελεί προκάλυμμα πολιτικής απατεωνιάς για το μνημονιακό ευρωσφαγείο διαρκείας, η δεύτερη οδηγεί απευθείας στην πολεμική εμπλοκή.

Πράγματι, η κυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου, εκφράζοντας προφανώς και ισχυρά τμήματα της ελληνικής αστικής τάξης, έχει αποφασίσει να δώσει «γη και ύδωρ» στη νέα ιμπεριαλιστική εκστρατεία του παραδοσιακού συμμάχου της, των ΗΠΑ. Να τα γεγονότα:

Με περισσή ευκολία ο πρωθυπουργός συνυπογράφει κείμενο με τις χώρες του ευρωπαϊκού νότου που θεωρεί «δικαιολογημένα» τα πυραυλικά πλήγματα των ΗΠΑ στη Συρία.

Η βάση της Σούδας έχει παραχωρηθεί για τα πιο προκλητικά επιχειρησιακά σχέδια στις γειτονικές χώρες. Οι ΗΠΑ μάλιστα επιθυμούν να επεκτείνουν τις, ήδη τεράστιες, δυνατότητες της και να διευρύνουν την εδαφική ζώνη νατοϊκής κατοχής στο νησί. «Είμαστε πολύ τυχεροί που ο μεγαλύτερος λιμένας βαθών υδάτων βρίσκεται σε μια ικανή χώρα της νότιας πτέρυγας του ΝΑΤΟ», τόνισε περιχαρής, αναφερόμενος στη βάση, ο Αμερικανός υπουργός Άμυνας, Τζέιμς Μάτις.

Η κυβέρνηση προσφέρει και προετοιμάζει νέο στρατιωτικό «οικόπεδο» στην Κάρπαθο δημιουργώντας ένα ενιαίο υπερεξοπλισμένο στρατιωτικό τόξο Κρήτης-Δωδεκανήσων, έτοιμο για κάθε τυχοδιωκτική, πολεμική εμπλοκή. Στο πλαίσιο της περαιτέρω σύσφιξης της συνεργασίας με τους Αμερικάνους, ετοιμάζονται σχέδια για την ενίσχυση του ελληνικού ναυτικού με το υπερσύγχρονο πλωτό αντιπυραυλικό σύστημα διοίκησης και ελέγχου Aegis, το οποίο δύναται να παρακολουθεί και να καταστρέφει έως και 100 στόχους σε απόσταση

100 μιλίων.

Πυκνώνουν οι κοινές στρατιωτικές ασκήσεις με ΗΠΑ και Ισραήλ. Δεν υπάρχει χαρακτηριστικότερο δείγμα από την άσκηση «Ηνίοχος», με την Ελλάδα να συμμετέχει μαζί, μαζί με τις αεροπορίες των ΗΠΑ, Ιταλίας, Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων και Ισραήλ. Βασικός στόχος, η εκπαίδευση ενάντια στα σύγχρονα ρωσικά συστήματα. Για να ακολουθήσουν, πέντε μέρες αργότερα, οι Τόμαχοκ στην Συρία, με την καθοριστική συμβολή της Σούδας...

Το κυριότερο. Διαρκείς επισκέψεις και επαφές των υπουργών Εξωτερικών και Άμυνας στην Ουάσιγκτον και ανοιχτή δέσμευση για συγκρότηση στρατηγικού άξονα ΗΠΑ-Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου-Ισραήλ απέναντι στην τριπλή απειλή: «τρομοκρατία», απελευθερωτικά κινήματα, εσωτερικός εχθρός. Χωρίς να ξεχνάμε και την πρόσφατη επίσκεψη κορυφής (και στήριξης) του Τσίπρα στο αμερικανοστήρικτο και με φασιστικά χαρακτηριστικά καθεστώς της Ουκρανίας.

Οι εξελίξεις αυτές είναι εξαιρετικής σημασίας. Δεν αποτελούν απλή επικαιροποίηση της ελληνοαμερικανικής συνεργασίας στις σύγχρονες συνθήκες. Ούτε κάποιο τακτικίστικο αντιπερισπασμό της κυβέρνησης απέναντι στον γερμανικό εκβιασμό (για να «πιεστεί» ο Σόιμπλε). Έχουν να κάνουν με ένα σύγχρονο επιθετικό δόγμα του τραυματισμένου από την κρίση ελληνικού καπιταλισμού, με στόχο την αποφασιστική αξιοποίηση των γεωστρατηγικών και πλουτοπαραγωγικών (βλέπε ΑΟΖ) πλεονεκτημάτων του και την ανάκτηση θέσης ισχύος απέναντι στον τούρκικο, κυρίως, καπιταλισμό.

Σε αυτή την απόπειρα είναι αποφασισμένος να συνδράμει πιο επιθετικά από κάθε άλλη φορά μετά τον πόλεμο της Κορέας (ακόμα και με συμμετοχή δυνάμεων) στη σύγκρουση για τη μοιρασιά στην ευρύτερη ζώνη της Μέσης Ανατολής, αλλά και -εν δυνάμει- των Βαλκανίων.

Το δόγμα αυτό περιλαμβάνει την πολεμική προετοιμασία (τα F-35 είναι μόνο η αρχή), το ετοιμοπόλεμο των δυνάμεων, τη στρατιωτική προπαγάνδα και την εμφύσηση εθνικιστικού ιδεώδους -ειδικά στη νεολαία (Αρετή και Τόλη), την όξυνση του αυταρχισμού μέσα στις μονάδες και τις προσπάθειες εθνικής ενότητας- διακομματικής συνεργασίας ή έστω ανοχής στη νέα στρατηγική.

Είναι εντυπωσιακή η περιγραφή του σύγχρονου γεωπολιτικού άξονα από τον Κοτζιά σε ομιλία του στην κίνηση ΠΡΑΤΤΩ: «Τι θέλει η εξωτερική μας πολιτική; Η τάση της παγκοσμιοποίησης, των ανοικτών αγορών και των ελεύθερων μετακινήσεων θα έρθει αντιμέτωπη με την τάση κατακερματισμού. Η Ελλάδα πλέον δεν είναι μόνο το σταυροδρόμι

Δύσης-Ανατολής αλλά το επίκεντρο τριών κύκλων οι οποίοι καλύπτουν περιοχές έντασης: ο πρώτος αφορά τη Ρωσία, την Ουκρανία και τα Βαλκάνια, ο δεύτερος τη Λιβύη και την ευρύτερη βόρεια Αφρική και ο τρίτος την Τουρκία και τη Μέση Ανατολή. Υπάρχει μία μετατόπιση από την γεωπολιτική στην γεωοικονομία, και οι ΗΠΑ κατανοούν, σε αντίθεση με την ΕΕ, τη σημασία των ανερχόμενων νέων δυνάμεων με υποχώρηση της Δύσης και αναζητούν δρόμο επανάκαμψης. Σε αυτό το δρόμο θα είμαστε και εμείς συμμετοχοί».

Ο δρόμος όμως αυτός, σε μια περιοχή έντονης αστάθειας, με μια τουρκική ολιγαρχία που σκέφτεται και δρα εξίσου επιθετικά και στρατηγικά και, κυρίως, σε μια εποχή όξυνσης όλων των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και γενικευμένης πολεμικής προετοιμασίας όλων των κέντρων, μυρίζει στην κυριολεξία μπαρούτι.

Τα αίτια της νέας κατάστασης είναι βαθύτερα και εδράζονται στη δομική κρίση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Τα αστικά επιτελεία επιχειρούν να καθορίσουν τους όρους ξεπεράσματος της, διαμορφώνοντας νέα δεδομένα στον ταξικό πόλεμο που διεξάγουν παγκόσμια εναντίον των δυνάμεων της εργασίας. Με συνδυασμό στυγνής εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης στο εσωτερικό και διαπάλης για το νέο μοίρασμα των αγορών στο εξωτερικό. Ο πόλεμος είναι μια διέξοδος και ταυτόχρονα μια ευκαιρία για τα χειμαζόμενα κεφάλαια. Εδώ υπάγεται η εν δυνάμει στρατιωτική-πολεμική εμπλοκή του ελληνικού κράτους για τη διεκδίκηση νέου ρόλου στη ΝΑ Μεσόγειο. Όπως και η κερδοφορία μέσω της ανοικοδόμησης, με την επιδίωξη «άνθισης» του κατασκευαστικού και εφοπλιστικού κεφαλαίου σε Συρία και Λιβύη.

Δίπλα στις κλασικές διακρατικές αντιπαραθέσεις και την επέκταση της ιμπεριαλιστικής βίας, τα δόγματα άμυνας-ασφάλειας συγκροτούν με νέο και διαφορετικό τρόπο τις στρατιωτικές και κατασταλτικές δυνάμεις. Για παράδειγμα, στοχεύοντας και συσχετίζοντας τα προσφυγικά κύματα με την τρομοκρατία και τις κοινωνικές ανισότητες, σαν δυνάμει εστίες εξεγέρσεων, ανοίγουν ευθύ μέτωπο εναντίον τους. Η εμπλοκή στην καταστολή, την φύλαξη και την διαχείριση του στρατού στο προσφυγικό μπορεί να ξεκινάει από το βύθισμα προσφύγων στο Αιγαίο και να συνεχίζεται στις μπίζνες των hot spot.

Δεν είναι παράλογο. Αυτή η πραγματικότητα είναι που «ενώνει» το νεοσυντηρητικό και ακροδεξιό Τραμπ με τον «αριστερό» Τσίπρα, και χωρίζει τον ντυμένο με στολή εκστρατείας Καμμένο με τον επίσης νεοσυντηρητικό Σόϊμπλε. Η ίδια αναγκάζει τον Παπαχελά στην Καθημερινή να μην μασάει τα λόγια του: «Μια ματιά στον χάρτη δείχνει ότι είμαστε το τελευταίο ανάχωμα απέναντι στην τρομοκρατία, την ανεξέλεγκτη ροή μεταναστών και προσφύγων και μια περιοχή που έχει μετατραπεί σε μια μεγάλη “μαύρη τρύπα”. Η Ελλάδα

είναι χώρα πρώτης γραμμής για τη Δύση και ενδέχεται να κληθεί να παίξει ενεργά αυτόν τον ρόλο. Θα χρειασθούν ισχυρή πολιτική βούληση και συναίνεση για να παιχθεί αυτό το παιχνίδι. Δεν είναι αστείο, ούτε παιχνίδι να αναλάβεις ρόλους και αποστολές όταν επί δεκαετίες φοβόσουν να στείλεις έναν στρατιωτικό αστυνομικό στο Αφγανιστάν. Και επίσης θα αποκτήσουμε εχθρούς με αυτή την επιλογή και θα αναλάβουμε και ρίσκα, όπως, π.χ., το να γίνουμε στόχος φανατικών ισλαμιστών».

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και η αστική αντιπολίτευση που τη στηρίζει διεκδικεί ευρύτερο ρόλο στα ιμπεριαλιστικά εγκλήματα, παρουσιάζεται ως ο πιο πιστός και σταθερός σύμμαχος των ΗΠΑ στην εποχή Τραμπ και αντικειμενικά σέρνει το λαό σε νέες περιπέτειες. Προχωρά σε όξυνση του ανταγωνισμού μαζί με την Τουρκία στο Αιγαίο. Συμμετέχει ζωτικά στις ωμές επεμβάσεις του ΝΑΤΟ.

Σε αυτές τις εξελίξεις είναι επείγουσα η ανάγκη συγκρότησης μαζικού κινήματος για την αποτροπή του πολέμου και την ειρήνη στην περιοχή μας, για λαϊκή-εργατική φραγή στην πολεμική προετοιμασία και τους εξοπλισμούς. Για να φύγουν οι βάσεις του θανάτου, για έξοδο από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ, για την απεμπλοκή της χώρας από οποιαδήποτε πολεμική εκστρατεία. Για την ήττα και ανατροπή της αντεργατικής και φιλοπόλεμης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Να συναντηθούμε με τους αγώνες του τουρκικού εργατικού κινήματος ενάντια στην επιθετική πολιτική του Ερντογάν. Για διεθνιστική πάλη ώστε να μην γίνει νέο ολοκαύτωμα στην περιοχή και σε όλο τον κόσμο.

Είναι τεράστια η ευθύνη τμημάτων της Αριστεράς που δεν κατανοούν την κρισιμότητα των γεγονότων και είτε επιλέγουν να «διαλέξουν» ιμπεριαλιστή (πχ Ρωσία) είτε, στο όνομα της καταπάτησης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τον Άσαντ, υποβαθμίζουν τη σημασία της επίθεσης και τον ρόλο των ΗΠΑ. Όπως επίσης και όσων υποτιμούν την άμεση πάλη για έξοδο από ΕΕ και ΝΑΤΟ στο όνομα του «και πάλι καπιταλισμό θα έχουμε», για να τα παραπέμψουν στις καλένδες της «λαϊκής εξουσίας» χωρίς επανάσταση. Καθώς και εκείνων που δεν κατανοούν την αυτοτέλεια του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού αγώνα στο όνομα της κοινωνικής πάλης και του διπόλου «εθνική ενότητα-αστικός αντιπατριωτισμός, κοσμοπολιτισμός».

Αύριο ίσως θα είναι αργά!

Δημοσιεύτηκε στο [PRIN](#) στις 15/04/2017